

સમણાંઓ વહી ગયાં

શમણાંઓ વહી ગયાં કાળનાં પ્રવાહમાં,
ભીનાં રૂમાલ રહ્યાં હાથમાં;
આંસુ ના સુકાતાં જીવતાં વમળમાં,
પોઢ્યાં છો સુખડની માળમાં. ---શમણાંઓ...

મોતીડાં શ્રાવણનાં ઝરમર મેહુલિયા,
“જ્ઞાની”ને ઢૂંઢે તસ્વીરમાં;
અમને ઓઢાડીને ચંદનની ચાદર,
સૂતાં છો યશનામી જ્યોતમાં.

અમને આશ્વાસીને વહાલપનાં વિરહમાં,
સૂતાં છો સુખડની આગમાં;
અમને બેસાડીને લીમડાની છાંયમાં,
જાગૃત છો અગરુની આગમાં.

ઓર્થિતા વાયરાને હિલ્લોળે હર કણે,
આવી પધારજો સ્વાતમા;
ભીતર ઉજાશો સ્વાગત નિર્બંધ પ્યાર,
અદ્વૈતા શ્રી ઉરાસનમાં.

શ્વાસ ને ઉચ્છ્વાસમાં ઊભરાતી સ્મૃતિથી,
ચેતન અકળાય છે ‘જીવ’માં;
પ્રાણનાં વાયુથી સર્વાંગે વ્યાપ્ત થઈ,
ઊભરાઈ જાજો મારા દિલ્લમાં.

એકાદિ વાયુની લહેરીમાં સ્પર્શીને,
ઝણઝણજો સર્વાંગે સ્પંદમાં;
સાબિતી આપજો, ‘આપ’ અહીંયાં જ છો,
જિવાડો વર્તમાને મોક્ષમાં.

પંચભૂતિ પરપોટા, ધૂવાની ધારે વહી,
કેસર ફોરાવો અવકાશમાં;
કેવળ 'દાદાજી' જ સૃષ્ટિની આરપાર,
સૌરભ ફેલાવો ચૌદ લોકમાં.

રાત ને દિવસની વહેતી વણઝારમાં,
પગલાં દેખાડે સ્મૃતિ શુંખલા;
યાદોની ભરતીમાં 'દાદા' દેખાય છે,
'દાદા' બેઠાં છે મારા દિલમાં.

ઓચિંતા વાયરાને હિલ્લોળે હર ક્ષણે,
આવી પધારજો સ્વાતમા;
અમને ઓઢાડીને લીમડાનો છાંયડો,
તપ્તા છો અણદીઠ તાપમાં. -----જાગૃત...

